

Тих днів не змовкне слава

Велика Вітчизняна війна – найтяжча й найжорстокіша з всіх воєн, які пережив наш народ. Час невблаганно плине вперед, але історія зберігає події і факти тієї грізної доби.

У літопису війни – тисячі великих і малих битв, сміливих операцій і незлічених подвигів нашого народу, як на фронті, так і в тилу.

Де знайти слова, щоб розповісти про долю людини, про її подвиг на війні...

Фоменко Іван Тимофійович народився в далекому 1925 році, а в грізні 1943-1945 рр. захищав Батьківщину у складі 232 Сумсько-Київської дивізії. Звільняв Суми, Київ, Білу Церкву.

Фронтowe життя Івана Тимофійовича почалося 5 березня 1943 року, коли польовий військовий комісаріат відправив його на передову – рота автоматників 498 стрілецького полку 232 стрілецької дивізії 38-ї армії Воронезького фронту.

Коли захищав Сумщину, довелося займати передову лінію: Самотоївка, Краснопілля, Червона Діброва, Суми. Ледве не кожного дня ходив за «язиком», ризикував власним життям, а завдання завжди виконував.

8 серпня 1943 року близько шостої години ранку після артпідготовки дивізії пішла в наступ, але зустріла сильну оборону ворога і змушена була відійти на попередні рубежі. Так, Самотоївка декілька раз переходила від одних до інших, бо німці укріпили свої позиції. Та незважаючи на це, після жорстоких та кровопролитних боїв дивізії, до якої входив Фоменко І.Т., прорвала оборону ворога.

Після звільнення територій Воронезької, Курської, Сумської областей 2 жовтня дивізії підходила до Дніпра. З болем в серці згадує Іван Тимофійович бої за Київ. «Попереду видно Київ. Бійці горіли бажанням звільнити столицю України. Форсування Дніпра було серйозною перешкодою на шляху наступу радянських військ. (Недаремно німці кричали на весь світ, що Дніпро неприступний вал). На нашій ділянці фронту ширина річки була 200-500 метрів зі швидкістю течії 2 км за секунду. Перед форсуванням німецькі літаки групами по 30-50 літаків безперестанку кидали бомби, щоб не дати радянським військам здійснити перехід на той берег. Саме під час одного з таких бомбардувань на лівому березі річки мене засипало піском, товариші відкопали і витягли, але вже була контузія».

На невеликому саморобному плоту 9 чоловік пливли по Дніпру. Небо освітлювали тисяча ракет, від гуркоту гармат, розривів бомб стогнала земля. Пінівся сивий Дніпро. Здавалося, що не було жодного метра, куди б не влучив снаряд. Кулі летіли, мов огненні змії. Освітлювальні ракети на 5 хвилин зависали в повітрі. Але солдати і офіцери пливли і пливли, на колодках, човнах колошах напханих соломкою. Біля плоту на якому знаходився Іван Тимофійович розірвався снаряд, усіх розкидало в різні боки. Декілька солдат було вбито, декілька поранено, не обійшла біда і Івана Тимофійовича.

Тепер він з гордістю каже: «Ми вистояли, одержали перемогу. Пишаюсь тим, що пройшов славному бойову путь від м. Суми до м. Ждяр». Саме в м. Ждяр, що в Чехословаччині закінчив війну Іван Тимофійович.

Сьогодні кавалер ордена Червоної Зірки, ордена Великої Вітчизняної війни, ордена Б. Хмельницького Фоменко Іван Тимофійович – ювіляр.

Від щирого серця хочеться привітати його з 80-річчям і побажати, щоб першим гостем було здоров'я, як лист дубовий, таке міцне. Бажаємо щедрості землі, багатства в домі, тепла в душі.

А найкращим подарунком нехай буде пам'ять нащадків про страшні роки війни і їхня турбота про мир на землі.

Учнівський та педагогічний колектив ЗОШ № 6